

Efter det oprindelige lovforslag skulle arveretten også bortfalde for fætre og kusiner, men dette ændredes i folketinget, hvor man også indføjede en ny § 7 i arveforordningen af følgende ordlyd:

„Er der ingen arvinger efter loven eller testamente, tilfalder efterladenskaberne staten. Dog kan justitsministeriet bestemme, at der ikke skal rejses indsigelse mod et testamente, der ville kunne anfægtes efter de herom gældende regler, men må antages at være udtryk for afdødes sidste vilje. Justitsministeriet kan endvidere under særlige omstændigheder afstå arven til afdødes slægtninge eller til andre, der har stået ham nær, navnlig når han ikke har kunnet oprette testamente eller formuen hidrører fra en fælles slægtning.“

Denne paragraf træder i stedet for en samtidig ophævet bestemmelse i Danske Lov, hvorefter herreløs arv skulle tilfalde kongen.

I lovens § 2 bestemmes, at tidspunktet for arveladerens død er bestemmende for, om reglerne i nærværende lov eller hidtil gældende ret skal anvendes. Iflg. § 3 trådte loven i kraft den 1. april 1954.

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *justitsministeren* bl. a.:

„Der blev i 1936 under den daværende justitsminister K. K. Steincke nedsat en *kommission*, der fik til opgave at overveje spørgsmålet om en revision af hele arvelovgivningen. Kommissionen . . . afgav betænkning i 1941. Betænkningen indeholdt forslag til en ny arvelov med tilhørende bemærkninger.

Kommissionens lovudkast, der i princippet byggede på den nedarvede ret, indeholdt en kodifikation af de gældende arveretlige regler og af domspraksis på dette område. På forskellige områder blev der dog foreslået ændringer i forhold til gældende ret. Jeg skal ikke her komme nærmere ind på kommissionsudkastet Blot skal jeg fremhæve kommissionens forslag om en væsentlig begrænsning i slægtens legale arveret — en begrænsning, der er fulgt i det foreliggende forslag.

Arvelovskommissionens betænkning dannede grundlag for de *forslag til ny arvelov*, der blev fremsat i rigsdagssamlingen 1946—47 og i april 1947 af den daværende justitsminister Elmquist. Begrænsningen af slægtens legale arveret var dog af mindre omfang end den, kommissionen havde foreslået.